

ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ ΠΟΙΗΜΑ ΤΟΥ ΜΙΣΤΡΑΛ

Πρὸς τὸν περίφημον Προβηγκιανὸν ποιητὴν Mistral ὁ ἡμέτερος συγγραφεὺς κ. Π. Δημητρακόπουλος ἀπέστειλε τὴν «'Αγέννητην». Ὁ κ. Μιστρὰλ τὸν ἡχηροῖσθε διὰ ποιήματος ἐν Προβηγκιακῷ ἰδιώματι.

Ἴδου τὸ ποίημα τοῦ μεγάλου ποιητοῦ τῆς Γαλλίας κατὰ μετάφρασιν τοῦ ἰδίου:

*Au poëte Pol Arcas
Dans ton grand ciel d'azur,
dans ton rêve divin
oui, aime-le, ton Incréé,
car tu peux l'embrasser,
la couvrir de baisers,
sans que rien jamais la déflore.*

*Nous, dès notre naissance,
nous courrons à la mort:
tout ce que nous avons
il faut l'abandonner!
ceux tiennent la vie
ceux qui ont vécu,
ainsi que ceux qui doivent naître!*

F. MISTRAL

Ἴδου δὲ καὶ ἡ ἑμμετρος μετάφρασις τοῦ ποιήματος, γενομένη ὑπὸ τοῦ κ. Πολ. Δημητρακοπούλου:

*Εἰς τὸν μέγαν σ' οὐρανό,
σιὸ θεὸν ὄνειρό σου
ἀγάπα τὴν Ἀγέννητη,
τὸ πλάσμα τὸ δικό σου
γιατὶ μπορείς νὰ τὴν κρατῇς
αἰῶνα σὴν ἀγκαλιά,
χωρὶς ποτὲ νὰ μαρῶθῃ
ἀπ' τῆς ἀγάπης τὰ φτιά.*

*Ἐμεῖς ποῦ γεννηθήκαμε
γοργὰ στὸν τάφο τρέχουμε,
καὶ πρέπει, σὰν πεθάνουμε,
ν' ἀφήσουμε ὅ,τι ἔχουμε·
μόνοι κατέχουν τὴ ζωὴ
ὅσοι τὴν ἔχουν χάσει,
καὶ ὅσοι αἶριο θὰ ρθοῦν
νὰ γεννηθῶν σὴν Πλάσι!*

★ ΙΧΝΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ ★

➔ Ο ΠΡΟΟΡΙΣΜΟΣ ➔

ΙΑ ξύλινη παράγκα σιμά
στὴν ἀκρογιαλιά. Μία
θάλασσα ἤσυχη κι' ἀ-
παλὴ μὲ ἓνα λευκὸν
ἐλαφρὸν ἀπέραντον ἀχνὸν
ἐπάνω στὰ νερά της, τὰ
ναρκωμένα νερά ἀπὸ κά-
ποιους βρασμούς, ἀπὸ κάποιους ἀνοιξιάτικους πό-
θους, ποῦ κρύβει στὰ βαθιὰ της σωθικά, φιλεῖ λι-
πύθυμα μ' ἓνα ἀτελείωτο φίλημα πέρα, κρυφά, μα-
κρὰ τὰ φρύδια τῶν γαλανῶν ματιῶν τοῦ οὐρανοῦ,
ποῦ αἰῶνια καθρεφτίζεται μὲ φιλαρέσκειαν ἀκούρα-
στον ἐπάνω στὸ ἀρρυτίδωτο κι' αἰωνίως νέο κορμὶ
της.

Γυμνὸς ὁ κάμπος πάλιν παρὰ πέρα, σὰν ἄλλη
θάλασσα μὲ τὴν πράσινη ζωὴ της καὶ τοὺς βω-
δοὺς καὺμούς της μ' ὅλα τὰ ἀφάνταστα χρώματα,
ποῦ ὁ μέγας ζωγράφος, ὁ Ἥλιος, μὲ τὴν μυ-
στηριώδη τέχνην του ἔβαψε τὰ ἀγριολούλουδά του,
κι' ἡ ῥάγες γύρω, παρθενικοὶ μαστοὶ τῆς ἀνοιξιά-
τικης Γῆς, μὲ τὰ νέα βλαστάρια τῶν δένδρων, ποῦ
σύρριζα τρέμουν στὰ χίλια μυρωμένα φιλιὰ τῆς
ἀνοιξέως, ποῦ φέρει ἀπαλὰ ἀπαλὰ τὸ ἀνοιξιάτικο
ἄερί ἀπὸ ὅλα τὰ στόματα τῶν λουλουδιῶν καὶ τῶν
βλασταριῶν τοῦ κάμπου. Ὅλα ποτίζονται μὲ τὴν
ἀνίκητη δύναμι τῆς δημιουργίας, ἔλα ποτίζονται
μὲ τὴν ὁμορφίαν καὶ τὴν νέα ζωὴ.

Ὅλα ζωγραφίζουν τὴν ἀληθινὴν ζωὴ, ποῦ τίποτε
δὲν θέλει σκεπασμένο μὲ τῆς ψευτιάς τὰ βαρὲα καὶ
πνικτικὰ σκεπάσματα, ποῦ ὑφαίνει ὁ ἀκοίμητος

κι' ἀκατάπαυστος ἀργαλειὸς τοῦ πολιτισμοῦ μέσα στὰς πολιτείας.

Μία γυναίκα, νέα γερή γυναίκα, σὰν δρύϊνο κορμί, σὰν ἄγαλμα μαρμαρίνου, ποῦ βγαίνει ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Rodin. Εἶνε ἡ γυναίκα τοῦ ναύτη, τοῦ παληκαριοῦ τῆς θάλασσας. Τὰ μάτια τῆς λάμπουν τῇ λάμψι τῆς ζωῆς καὶ με πυρωμένα χεῖλη, ποῦ τὰ χρωματίζουν πόθοι κρυφοί, σὰν τοὺς πόθους τοῦ μισανοιγμένου μπουμπουκιοῦ στέκεται, ὡς σύμβολον τῆς υγείας, μπράτσα με γυμνωμένα στὸ κατώφλιο τῆς παράγκας κι' ἀναπνέει τὸ ἀνοιξιότικο ἀέρι καρτερῶντας νὰ προβάλλῃ στὴν ἀκρογιαλιά ὁ ναύτης τῆς, τὸ παλληκάρι τῆς θάλασσας.

Τὸ μικρὸ παιδί τῆς ἀθῶο ἐκεῖ κοντὰ παίζει με τὰ χαλίκια τῆς αὐλῆς κι' αἱ νέες ὄρνιθες τριγύρω κλωτσοῦν τὰ χαλίκια με νάζι ἐπάνω στὰ πλουμιστὰ φτερά τοῦ πετεινοῦ.

Μὲ πύρινον φθόνον κυττάζει ἡ νέα γυναίκα τοῦ ταξειδευμένου ναύτη τὴν ἀχώριστη ζωὴ ποῦ περνοῦν αἱ ὄρνιθες σιμὰ στὸν προστάτη των, ἐνῶ τὸ ἀνοιξιότικο ἀέρι φέρει τὲς φλόγες στὸ αἷμα τῆς πεταλούδας καὶ τοῦ σκουλικιοῦ, καὶ στοὺς χυμούς τοῦ δένδρου καὶ τοῦ χορταριοῦ.

Ἀλλὰ νὰ κι' ὁ ναύτης φαίνεται στὴ θάλασσα. Κτυποῦν γοργὰ με ρυθμὸ τὰ κουπιά κι' αἱ δυὸ καρδιές, τοῦ ναύτη καὶ τῆς γυναίκας, χτυποῦν με

τὸν ἴδιο ρυθμὸ τῶν κουπιῶν. Ἄχ! πῶς νοιώθει ἡ γαλαζία θάλασσα τὰ διπλὰ καρδιοχτύπια μαζὺ με τὲς διπλὲς μαχαιριές π' ἀνοίγουν τὰ χέρια τοῦ ναύτη με τὰ κουπιά στὸ παρθενικὸ κορμί τῆς!

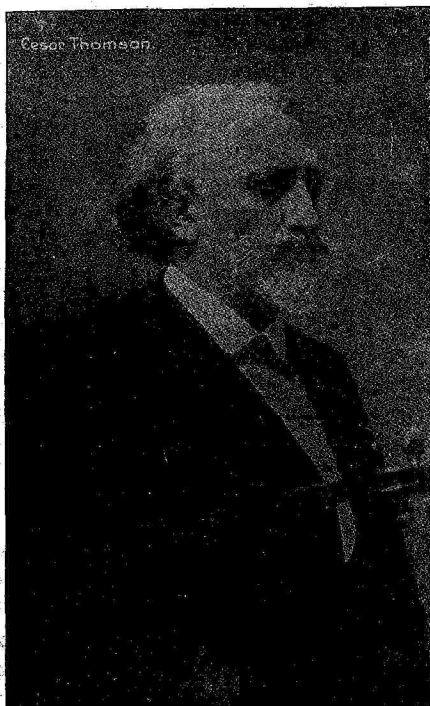
Πηδαεὶ ὁ ναύτης στὴν ἀκρογιαλιά καὶ με γυμνά τὰ μπράτσα των κι' οἱ δύο ἀγκαλιάζονται, λὲς καὶ δυὸ κόσμοι, δυὸ ἄστρα ἐνώνονται με τὴν παγκόσμιον δύναμιν, με τὴν δύναμιν τοῦ ἔρωτος, τοῦ κοσμογόνου ἔρωτος.

Ἀγκαλιαστὰ σὰν τὸ χάλκινο σύμπλεγμα τοῦ Rodin μπαίνουν γοργὰ στὴν φωλὴ τῆς παράγκας καὶ τὸ ἀθῶο παιδάκι, ποῦ εἶνε ἀκόμα σὰν κρυμμένο μάτι μυγδαλιᾶς ἀνάμεσα στὴ μασχάλη τοῦ φύλλου, παίζει ἀκόμα με τὰ χαλίκια ἔξω στὴν αὐλή, κι' αἱ ὄρνιθες, αἱ νέαις ὄρνιθες κλωτσοῦν με νάζι δεξιὰ κι' ἀριστερὰ τὰ χαλίκια ἐπάνω στὸ πλουμιστὸ κορμί τοῦ πετεινοῦ, ποῦ με τὴν πλουμιστὴ φτεροῦγά του χαράσσει τὸν κύκλο γύρω στὴν πουπουλένια ὄρνιθα, ἐνῶ ἐκείνη χαμηλώνει γιὰ νὰ δεῖξῃ τὴν ὑποταγὴ μπροστὰ στὴ δύναμι καὶ τὴν εὐμορφίαν τοῦ πετεινοῦ.

Λὲς κι' ὁ πετεινὸς γράφει τὸν κύκλο τὸν μαγικὸ ποῦ εἶνε προωρισμένον ἀπὸ τὴν πλάσι νὰ μένῃ κάθε θηλυκὸ, τὸν μαγικὸ κύκλο, ποῦ ἔγραψεν ἡ Φουτεντελάιν γύρω στοῦ Ἑρρίκου τὸ κρεβάτι.

I. K. ΒΟΥΛΟΔΗΜΟΣ

→ LA "FOLLIA" ←

Ὁ διάσημος μουσικὸς ΤΟΜΨΟΝ

ΠΙ πολὺν χρόνον μουσικοὶ καὶ κριτικοὶ ἐφρόνουν ὅτι τὸ ὄνομα «Follia», δοθὲν ὑπὸ τοῦ Corelli εἰς τὴν XII σονάταν τοῦ V ἔργου του, ἦτο ἐπιγραφὴ συμβολικὴ ἀναφερομένη εἰς τὸ εἶδος βραδέως χοροῦ (Folies d'Espagne, Sarabande, Ciacona, Corrente lente) μᾶλλον ἢ ἡ ἐκφράσις ἰδέας ἀνεξετάστως συνειλημμένης καὶ ὠρισμένης μουσικῆς περιγραφῆς. Ὁ Corelli, συνθέτων τὴν XII σονάταν τοῦ ἠθέλησε νὰ περιγράψῃ τὰς διαφόρους φάσεις, τὰς διαφόρους περιόδους τῆς τρέλλας καὶ οὐχί, ὡς ἐπὶ πολὺ ὑπέθετον, νὰ γράψῃ ψυχαγωγημὰ τι διὰ βιολίον, εἰς τὸ εἶδος τῶν «Folies d'Espagne». Τούτου ἐνεκεν ἔθεσεν ἐπικεφαλίδαν τοῦ ἔργου του τὸν σαφὴ τίτλον

★) Ἡ μελέτη αὕτη, ἣν κατὰ μετάφρασιν δημοσιεύομεν, ἔχει γραφῇ ἀπὸ τὸν ἀποθανόντα ἐσχάτως διάσημον βιολιστὴν Τόμψον καθηγητὴν τοῦ Βασιλικοῦ Ὁδείου τῶν Βουξελλῶν. Ἀναφέρεται εἰς μίαν θανμασίαν μουσικὴν ἐμπνευσιν, ἣν κατὰ τινα τελευταίαν συναντίαν ἐξετέλεσεν μετὰ πολλῆς τέχνης ὁ ἐν τῷ ἡμετέρῳ Ὁδίῳ καθηγητὴς τοῦ βιολίου κ. Χωραφᾶς, μαθητὴς τοῦ Σουαζῦ, ὅστις ὑπῆρξε μαθητὴς τοῦ Τόμψον.